

Misszió az el nem értekért, 2. rész

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Királyok 11:1-6; Máté 4:23-25; 8:10; 15:22-28; Márk 7:24-30; Apostolok cselekedetei 10:34-35

„Ekkor Jézus azt mondta neki: Asszony, nagy a te hited! Legyen neked a te akaratod szerint. És lánya meggyógyult attól a pillanattól fogva” (Mt 15:28, ÚRK).

A szerető Isten az első perctől kezdve kereste elveszett gyermekeit (1Móz 3:9), ahogy ma is (lásd Jel 14:6-12). Közöttük vannak azok is, akik nagyvárosokban élnek. Az ENSZ 2018-ban tette közzé a felmérést, amely szerint a bolygó népességének 55%-a lakik városokban, és ez a szám folyamatosan növekszik. Becslések szerint 2050-ig (ha addig még világ a világ) eléri a 68%-ot. Vagyis nincs választásunk: a városokban élőkhöz is el kell vinni az evangéliumot.

Mégis sokan a városok evangelizációjának felhívását hallva úgy tesznek, mint Jónás: elmenekülnek a feladattól. *„Mert amiket régen megirtak, a mi tanulságunkra írták meg, hogy állhatatossággal és az Írások vigasztalása által reménységünk legyen” (Róm 15:4, ÚRK).* Ebben az is benne foglaltatik, amit Jónásról írtak.

Jézus nemcsak az Izrael városaiban élőknek szolgált, hanem azoknak is, akik idegen területeken éltek, akik nem voltak zsidók, nem tartoztak a választott néphez.

A héten Krisztusnak Tírusz és Szidón vidékén végzett missziója történetét tanulmányozzuk, hogy lássuk, miként alkalmazhatjuk ennek tanulságait a saját életünkben.

MISSZIÓ TÁVOLI TERÜLETEKEN

Azt olvassuk, hogy Jézus elvitte a tanítványait Genezáret vidékéről (Mt 14:34), „*Tirusz és Szidón vidékeire vonult vissza*” (Mt 15:21, ÚRK). Miért indultak el Galileából pogány területekre? Azért, hogy megtanulhassanak valamit, amit ott nem lehetett volna. Meg akarta tanítani nekik azokat a leckéket, amelyek majd segítik őket felkészülni az elhívásra, amikor minden embercsoporthoz el kell menniük, a városokban élőkhez is.

Olvassuk el Bír 3:1-6, 1Kir 5:1-12 és 11:1-6 verseit! Miként segítenek ezek az igék jobban megismerni e városok hátterét?

Bír 3:1-6 verseiben azt olvashatjuk, hogy az itt lakó emberek által Isten próbára tette Izrael hitét. Sajnos Isten népe nem állta ki a próbát: „*Lányaikat feleségül vették, a saját leányaikat pedig odaadták az ő fiaiknak, és azok isteneit szolgálták*” (Bír 3:6, ÚRK). Így ezek a népek Izrael számára kezdettől fogva a megütközés követ jelentették.

1Kir 5:1-11 szakaszában olvashatunk a szidóniak és a héberek közötti szoros kapcsolatról. Habár a gazdasági kötelékek gyümölcsözők voltak, a bálványimádás és a pogány szokások rossz hatást gyakoroltak az izraelitákra.

1Kir 11:1-6 verseiben olvashatjuk, milyen káros is lett aztán ez a hatás: Salamon király szidóni hercegnőt vett feleségül, aki eltérítette őt Istentől. „*Mert Salamon Astóretet, a szidóniak istenét és Milkómot, az ammóniak utálatos bálványát követte*” (1Kir 11:5, ÚRK). Jézus azonban a pogánysággal és bálványimádással terhelt történelem és a kiválasztott népre gyakorolt negatív hatások ellenére is éppen odavitte a tanítványait. Így vezette be őket a kultúrák közötti városi misszióba, szembesítve őket előítéleteikkel és bigott szokásaikkal, továbbá mintát adott követőinek az átfogó, mindenre kiterjedő városi misszióról, minden kultúra és nemzet felé.

Az adventista városi misszió sokféle kihívással szembesül – egészségügyi és környezetvédelmi kérdésekkel is. Aztán ott vannak a magas megélhetési költségek, a fajgyűlölet, a bigottság, a nacionalizmus és a vallásszabadságot érintő korlátozások. Minden akadály ellenére azonban muszáj dolgozunk a városokért.

Mivel segíthetjük azokat, akik városi misszióban vesznek részt?

A SOKASÁGOT KERESVE

A belső és külső kihívások ellenére Jézus kegyelmesen kiterjeszti az elhívását ránk, hogy vegyünk a missziót a városokban.

Olvassuk el Mt 9:35-38 verseit! Mit tanít e szakasz az emberek tömegei között végzett misszióról?

Jézus együttérzéssel közelített a tömegek felé, azokhoz is, akik a városokban éltek. Lk 19:41 versében olvashatjuk, miként sírt Jeruzsálem felett. Nem értjük teljesen szeretetének mélységét a gyermekei iránt, ahogy az arcatlan tömeg iránt sem, akik a nagyvárosokban élnek. Ezért hív bennünket Mt 9:38 versében imára, hogy az indítékunk és a szívünk az övéhez legyen hasonló.

Olvassuk el Mt 4:23-25 verseit! Jézus missziójának kezdetén mely földrajzi területekről érkeztek hozzá az emberek?

Mt 4:25 verse szerint nagy sokaság követte Jézust Galileából, keleten a Tízvárosból, Jeruzsálemből, ill. délen Júdeától. Melyik terület hiányzik még Szamárián kívül? Tírusz és Szidón partmenti régiója, Fönícia a Földközi-tenger menti részekkel, valamint Galilea északnyugati része. Most végre látjuk, miért ment Jézus erre a területre. A Szidón és Tírusz vidékére irányzott út egyike volt Jézus határokat átlépő missziós útjainak.

„A farizeusokkal történt találkozása után Jézus elhagyta Kapernaumot, átkelt Galileán, és a hegyes országrészbe vonult vissza, Fönícia határvidékére. Nyugat felé nézve láthatta az alatt elterülő síkságot, Tírusz és Szidón ősi városait, pogány templomaikkal, nagyszerű palotáikkal, piacaikkal, hajókkal teli kikötőkkel” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2020, Advent Kiadó, 335. o.).

Hogyan segíthetünk az embereknek meglátni, mennyire hiábavalóak is a fantasztikus palotáik, piactereik, és miért van szükségük Jézusra?

TÍRUSZBAN ÉS SZIDÓNBAN

A teológusok úgy tartják, hogy *Máté evangéliuma* kifejezetten zsidóknak szólt, Márk viszont elsődlegesen a nem zsidóknak címezte az írását. Sokat segít, ha az evangéliumok tanulmányozása közben ezt a különbséget észben tartjuk.

Olvassuk el Mt 15:22-28 és Mk 7:24-30 verseit! Milyen eltéréseket veszel észre a nő bemutatásában?

Figyeljük meg, hogyan mutatja be Máté ezt az anyát nemzetiségi, faji megjelöléssel: kánaáni. Márkot a Szentlélek más kifejezések használatára vezeti, ő görög és pogány nőként írja le, és ad még egyéb információt is: „szirofóníciai származású” vagy szíriai-fóníciai (ez az egyetlen hely, ahol ezt a kifejezést olvashatjuk a Bibliában).

Gondoljuk végig, hogy Máté leírása hogyan érintette az elsődleges olvasóközönséget, azok háttérével és világképével! Számukra ez az asszony egy megvetett pogány volt. Ez a viszonyulás a zsidó nép kánaániakkal szembeni történelmi tapasztalataiból származott. Egy bálványimádó népet láttak bennük, akiknek gonosz életstílusa és praktikái hosszú idő óta a megütöközés követ jelentették népüknek. Még Krisztus tanítványai sem igazán hitték, hogy ez az asszony hitre juthat és része van Isten országában.

Márk evangéliumának pogány származású olvasói egészen másképp reagálhattak ugyanezre. Nekik nem voltak a zsidókéhoz hasonló tapasztalataik a kánaániakkal. Sőt, azonosulni tudtak a pogány, görög, szirofóníciai asszonnal. Jézus egy közülük valót gyógyított meg. A pogányok szemében ez a nő egy szeretett anya, aki a lánya sorsáért aggódott, azt akarta, hogy a Mester gyógyítsa meg, függetlenül attól, milyen etnikumú vagy nemzeti-ségű.

„Krisztus nem adott azonnal választ az asszony kérésére. Úgy fogadta a megvetett nép képviselőjét, ahogyan a zsidók tették volna. Így akarta láthatóvá tenni tanítványai előtt azt a hűvös és szívtelen magatartást, amit a zsidók ilyen esetben tanúsítanak, hogy annál nyilvánvalóbb legyen az az irgalmas lelkület, amelyet tanúsítaniuk kellett volna” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2020, Advent Kiadó, 336. o.).

Olvassuk el 1Jn 2:2 versét! Ezek szerint mennyire vagyunk egyenlők Isten szemében?

„KÜLDD EL ŐT!”

A városok még el nem ért negyedeiben sokan vágnak a reménységre. Krisztus idejében mi akadályozta Isten népét, hogy elvigyék a Messiás reménységét az idegen városokba, mint pl. Tíruszba és Szidónba? Nacionalizmus, büszkeség, előítélet vakította meg őket, nem ismerték fel, hogy milyen lehetőségeik vannak a hozzájuk legközelebb lévők között, akik vágytak az első adventről szóló próféciákban megírt reménységre. A mai városokban sokféle népcsoport él, akikhez Jézus általunk akarja eljuttatni a második advent áldott reménységét (lásd Tit 2:13). Jézus nem törődött a nemzeti és faji hovatartozással – nekünk sem kellene ezzel foglalkoznunk.

Olvassuk el ApCsel 10:9-16, 28, 34-35 verseit! Hogyan foglalnánk össze annak a lényegét, amit itt a Szentlélek tanít?

Miközben Péter az ételre várt, látomást kapott egy lepedőről, amiben mindenféle tisztátalan állat volt. Háromszor is hallotta a felszólítást, hogy keljen fel és egyen. Végül megértette az üzenetet: *„Péter pedig megnyitotta száját, és azt mondta: Most értettem meg igazán, hogy Isten nem személyválogató, hanem minden népben kedves előtte, aki őt féli, és igazságot cselekszik”* (ApCsel 10:34-35, ÚRK).

Ezzel a háttérrel gondolkodjunk Tírusz és Szidón történetén! Nézzük meg újra Jézus és az asszony beszélgetését! Mit tanultak meg a tanítványok ezen az úton, ami egybecseng Péter látomásával? Miként alkalmazhatjuk mindezt ma a saját életünkre és Krisztus végidei elhívására a városokban végzendő misszióra? Milyen képzeteink lehetnek, amelyek gátolják, hogy odafigyeljünk a városban élők szükségleteire? Milyen lehetőségeket teremt Isten számunkra a városokban, hogy erősítsük missziós látásunkat, tudatosan szembeszállva a bennünk lévő bigottság, nacionalizmus és lelki gőg hajlamaival?

Jézus türelmesen tanította tanítványait, akik még mindig nem értették teljesen Isten nagyszerű tervét, hogy Ő az egész emberiséget meg akarja menteni, nem csupán egy nemzetet vagy vidéki etnikai csoportot. A Szentlélek segíthet legyőzni az előítéleteinket, elfogultságunkat, hogy beteljesítsük misszióinkat a városokban.

Olvassuk el Gal 2:11-13 verseit! E versek tanítása szerint mennyire nehéz megszabadulni az előítéletektől, amelyek gyermekkorunktól belénk ivódtak?

december 14.

LESZ-E HIT A FÖLDÖN?

Lk 18:8 versében Jézus felteszi a kérdést egy példázat végén: „*Mindazáltal amikor eljön az Emberfia, vajon talál-e hitet a földön*” (ÚRK)? Krisztus mai tanítványaiként látnunk kell, mire gondol itt. A történetben jól kidomborodik, hogy Jézus olyan hitet vár, ami a sötétségben is ragyog.

Olvassuk el Mt 8:10, 13, 9:2, 20:29-34, Mk 2:5, 10:46-52 és Lk 18:35-43 verseit! Jézus szerint kiknek van hite?

Ezek a versek olyan embereket mutatnak be, akiknek a hite még a sötétben is világított. Kapernaumban Jézus többeket is kiemelt ezért. Mt 8:10, 13 verseiben láthatjuk a megtért pogány századost, akinek hatalmas hite volt. Találkozhatunk négy hittel teljes baráttal, akik megbontották a tetőt, hogy mozgásképtelen barátjukat Jézus elé vigyék (Mt 9:2; Mk 2:5). Márk 10. fejezetében olvasunk a korábban vak emberről, Bartimeusról, akinek a hite ragyogott Jerikóban.

Ugyanakkor elvárnánk, hogy Isten népe között kimagasló hit legyen. Azonban Jézus éppen a saját városában, Názáretben alig talált hitet – sőt, egyenesen hitetlenségbe ütközött, ami nagyban akadályozta ottani szolgálatát. Tanítványai körében sokszor mondta Izraellel kapcsolatban: „*ti kicsinyhitűek*” (lásd Mt 6:30; 8:26; 14:31; 16:8). Mt 17:17 versében pedig így kiáltott fel: „*Óh, hitetlen és elfajult nemzetség!*”

Az egyik tanulság, amit ma leszűrhetünk, hogy a hit sokszor nem várt helyeken nyilvánul meg: nagyvárosokban idegenek, pogányok, más vallású emberek között. Alázatosan kell a városokban dolgoznunk, ahogy Jézus tette, keresve azokat, akik az igazság bemutatását Jézusba vetett megmentő hittal fogadják. Biztos lehetsz benne, hogy sokan vannak!

Kihívás: Nyisd meg szíved, kérd Istentől, hogy jobban átjárhasson a hit, ami által még inkább bemutathatod a szeretetét!

Kihívásra fel! Hogyan ismerted meg Jézust és a hármasszögű üzenetet? Írj le három lelki áldást, amit saját életedben tapasztaltál Jézustól! Készülj fel, hogy el tudd mondani ezeket a szombatiskolai csoportban!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: „Azok közt, akiket a zsidók pogányoknak neveztek, sokan helyesebben értelmezték a Messiásra vonatkozó szentírási jövendöléseket, mint Izrael tanítói. Voltak, akik a bűntől szabaddító Megváltót várták az eljövendőben. Filozófusok igyekeztek behatóan tanulmányozni a héber rendtartás titkait, de a zsidók vakbuzgósága akadályozta a világosság terjedését” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2020, Advent Kiadó, 25. o.).

„Az Úr Jézus, a hatalmas Megváltó meghalt értük. Fel tudja ébreszteni őket közönyükből, fel tudja kelteni együttérzésüket, képes meglágyítani a szívüket, feltárni lelkük előtt az igazság szépségét és erejét. A Mester Isten, nem véges ember, de arra hívja az embereket, hogy legyenek a közvetítői, akik által világosságot adhat a sötétségben élőknek. Istennek minden egyházban vannak ékkövei, és nem az a dolgunk, hogy a vallásosnak vallott világot pökhendi módon elítéljük, hanem alázattal és szeretettel mutassuk be mindenkinek az igazságot úgy, ahogy az Jézusban van. Hadd lássák az emberek az istenfélelmet és az odaadást, hadd lássák a krisztusi jellemet, és az igazság vonzani fogja őket... Fel kell emelniük Jézust, a világ Megváltóját, az élet igéjét kell hirdetniük” (Ellen G. White: *The Advent Review and Sabbath Herald*. 1893. január 17.).

Megbeszélendő kérdések:

1. Milyen azonnali segítségnyújtási lehetőségeket látsz a lakókörnyezetekben, amelyek lehetőségeket adnak neked és a gyülekezetnek elkezdni a szolgálatot ott, ahol még nem hallottak az általunk ismert igazságokról?
2. Figyeld meg Ellen G. White kijelentését azokkal kapcsolatban, akik más hiten vannak: „Istennek minden egyházban vannak ékkövei, és nem az a dolgunk, hogy a vallásosnak vallott világot pökhendi módon elítéljük.” Más szavakkal: Miként mutathatjuk meg más vallások tévedéseit az embereknek anélkül, hogy becsmérelnénk őket?
3. „Mindazáltal amikor eljön az Emberfia, vajon talál-e hitet a földön” (Lk 18:8, ÚRK)? Mire utal itt Jézus? Mi a különbség valaminek az elhívése és a bizalommal teljes hit között? Miért lehetséges, hogy helyes hitelvekkel egyesek mégis hitetlennek bizonyulnak Krisztus visszajövetelekor?

PESZT RÁHEL: VÁRLAK (JEL 1:7)

1, Jössz, és én már nem bírok várni.
Jössz, így nem feszengek már.
Várom jöttöd, meg fogok állni
Előtted, mert megváltottál.

2, Eljössz, és én majd látni foglak
a felhőkön, ahogy jössz hozzám.
Közeledsz majd és elszáll minden kétség:
Megérte hát a várakozás!

3, Te jössz, már nincs sok idő hátra.
Elviszel innen. Készülök rá...,
mert mindig rendet hagyni vágytam,
s most is rendet hagyok magam után.

4, Készülök, immár minden készen.
Kész az én szívem, vágy hajt Hozzád!
Fogalmam sincs, épphogy csak sejtem,
milyen lesz majd a találkozás.

5, Mégis örvend a szívem, hevesen dobog,
repes teérted, mert megváltottál!
Csendesíteném, de nem tudom.
Milyen lesz vajon a találkozás?

6, Egyre Rád gondolok, nem szűnik.
Nézem az eget, várom hazám!
Szerelmében szívem majd kiugrik.
Csak azt várja, hogy lássa orcád.

7, Egy pillanatra feltesz éveket.
Vár, egyre vár, és vár még tovább.
Tudom, hogy jössz, és mily boldog óra
lesz majd az, ami várva talál.